

Pregled 2017. godine s obzirom na jasenovački popis

Samo u par godina, suradnici *Hrvatskoga tjednika*, računalni virtuozi i doktori znanosti otkrili više od **10.000** imena s jasenovačkoga popisa žrtava koji ondje nisu stradali

KOMUNISTIČKE I SRPSKE JASENOVAČKE BAJKE DANAS SU PREGAŽENE

U njih više nitko ne vjeruje, čak ni oni koji održavaju taj sramni mit

Pišu: NIKOLA BANIĆ
i M. KOIĆ

D o sada je objavljeno oko 2.000 imena osoba s mrežnoga jasenovačkog popisa Javne ustanove spomen-područje (JUSP) Jasenovac za koje postoje podatci da nisu stradali u Jasenovcu ili Staroj Gradiški,

a za više od 8.000 navodnih žrtava to je pokazano pomoću demografskih podataka, statistika, računalnih simulacija itd. To znači da je prema do sada objavljenim podatcima na popisu preko 10.000, tj. oko 12 posto imena kojima ondje nije mjesto, a bit će toga još. Brojke su takve da prelaze svaku granicu moguće pogreške ili slučajnosti. Na popisu se nalaze i navodne djeće žrtve koje su, pre-

ma napomenama, sredovječni ljudi u četvrtom desetljeću života. Osim umrlih nakon Drugog svjetskog rata, na jasenovačkome se popisu nalaze i stradali u drugim logorima i to ne samo u ND Hrvatskoj, već i u njemačkim, talijanskim i srpskim logorima. Na popisu se nalaze i imena stradalih u transportu iz Lepoglave, a zanimljivo da ima i stradalih u tadašnjem SSSR-u. U nedostatku stvarnih

žrtava, na popis su se stavljali i poginuli kao pripadnici komunističke gerile, tzv. Partizana, stotinama kilometara daleko od Jasenovca kao npr. Albert Vladislović. Zanimljiv je slučaj Ernesta Lederera koji je nakon kratkotrajne internacije pušten iz Jasenovca u studenome 1941. godine, zatim je bio u interniran u talijanskim logorima i na kraju je poginuo kao komunistički gerilac u borbama oko Siska. Na popisu su čak i žrtve partizanskoga bombardiranja logora iz 1944. i 1945. godine. Kod nekoliko navodnih žrtava uopće nije naveden izvor podataka, a kod brojnih drugih navedeni su fantomski izvori kao primjerice KĆ-NAŠ za koje nema objašnjenja u kraticama. Takve neznanstvene podatke može tolerirati samo loša politika. Kakvih sve podataka ima u jasenovačkom popisu, dobro ilustrira slučaj Milana Radmanovića. Naime, njegov se otac prema podatcima s popisa zove Slak. Ovakva 'ET' imena naročito su česta kod navodnih romskih žrtava. Nisu samo imena iz svemira već i mesta rođenja. Primjerice, kod Matilde Karlo u napomenama se navodi da je rođena u selu Sputnik. Ne radi se o šali, već o sasvim ozbiljnim podatcima iz popisa žrtava temeljenog na 'znanstvenim' osnovama koji pruža državna institucija. Vlast bi se trebala zapitati kakva je to znanost i u ime koje države se to radi? U nastavku ovoga članka dan je opis i pregled članaka objavljenih od prethodnoga preglednoga članka do danas.

O broju romskih žrtava

Gotovo standardna brojka romskih žrtava prema komunističkim interpretacijama je 30 do 40 tisuća i to znatno nadmašuje procijenjeni broj Roma u NDH. Apsolutni maksimum 'procjene' broja romskih žrtava je 80.000 do 100.000. To je brojka koja 4 do 5 puta premašuje procjenu broja Roma koji su živjeli na teritoriju NDH početkom rata i znatno je viša od ukupnoga broja Roma na teritoriju cijele predratne Jugoslavije. Prema nekim procjenama, u Drugome svjetskom ratu stradalo je između

220.000 i 500.000 Roma pa kad bi se ozbiljno shvaćale komunističke procjene broja stradalih, to bi značilo da

Od 16.171 Roma s jasenovačkoga popisa žrtava, kod 8.449 nema imena i prezimena, nema godine rođenja, imena oca i ostalih podataka

Drugoga svjetskog rata enormno je povećan broj Roma u Hrvatskoj i to ne samo zbog prirodnoga prirasta, već i zbog doseljavanja, primjerice iz Srbije, i ostalih istočnih dijelova tadašnje Jugoslavije. U knjizi o sudjelu Artukoviću navodi se da je do sredine srpnja 1941. godine iz Hrvatske protjerano u Srbiju 80.000 do 85.000 ljudi, a u knjigama A. Miletića navodi se da je do sredine siječnja 1945. godine u Srbiji bilo 121.033 izbjeglica iz ND Hrvatske. Može se prepostaviti da je među deportiranim bilo i Roma. Stječe se dojam da je cijela konstrukcija broja romskih žrtava temeljena na vrlo varijabilnoj procjeni broja od oko 25.000 Roma u NDH 1941. godine i broja od 847 Roma u Hrvatskoj na popisu iz 1948. godine. Iz toga se nehajno ili zlonamjerno može izvući zaključak da je u NDH ubijeno oko 97 posto Roma. Pri tome uopće nisu uzete u obzir „sitnice“ kao što su migracije u razdoblju između dvaju popisa, promjena strukture stanovništva uslijed poslijeratne promjene granica na štetu Hrvatske u komunističkoj Jugoslaviji te drukčije izjašnjavanje o nacionalnoj pripadnosti. Za ilustraciju može se uzeti primjer iz susjedne Vojvodine gdje je u razdoblju između poslijeratnih popisa 1953. i 1961. godine došlo do drastičnoga pada broja Roma za 8.213. To je smanjenje za više od 70 posto. Prema anti-fa logici to bi trebao biti jasan znak genocida nad Romima u Vojvodini. U razdoblju između popisa 1971. i 1981. godine u Vojvodini je došlo do enormnoga povećanja broja Roma za čak 11.933 tj. povećanje od 154 posto. Najlogičnije objašnjenje ovih golemih demografskih oscilacija različito je iskazivanje nacionalne pripadnosti u određenim razdobljima.

400 kvadrata

Prema komunističkoj historiografiji, većina Roma iz ND Hrvatske stradala je u Jasenovcu. Da nešto ne štima s tim brojkama, može se vidjeti iz knjige jasenovačkoga logoraša Milka Riffera iz 1946. godine prema opisu tzv. *Ciganskog logora* u Jasenovcu prema kojoj je to bio mali

odvojak logora III C, velik kojih **400 kvadratnih metara**, odvojen bodljikavom žicom, a ulaz u taj logor nije imao vrata. Ako je točan Rifferov podatak o 400 červornih metara, to bi moglo značiti da je ondje boravilo dvjestotinjak logoraša. Koliko dokaza stvarno ima, tj. koliki bi mogao biti stvarni zabilježeni broj žrtava, nehotice se otkriva u *Pogовору* na samom kraju treće Mileticeve knjige o Jasenovcu. Prema tom izvoru: '(...) vrlo malo je evidentiranih Cigana - samo nekoliko stotina (...)') i tako neizravno priznaje da nema dokaza za ubojstva pteroznamenastoga broja Roma, već možda za nekoliko stotina. U tri Mileticeve knjige o Jasenovcu objavljene tijekom komunističke diktature sveukupno se može nabrojati 810 potencijalnih romskih žrtava. Primjerice, poimenično se navodi 90 Roma upućenih u Jasenovac i još 299 koje bi se tek trebali poslati u logor. Uz to se u brojkama navodi još 421 Rom. Od 90 Roma upućenih u Jasenovac, 69 su muškarci upućeni u logor od strane Kriminalnoga odsjeka Redarstva, a 21 Rom iz Viteza navodi se u kontekstu traženja pomilovanja i puštanja iz logora.

Siva zona jasenovačkoga popisa

Prema izuzetno visokim Žerjavicevim procjenama, izravni ratni gubitak Roma u cijeloj Jugoslaviji je 18.000, a od toga u Jasenovcu i drugim ustaškim stratištima stradalo je oko 10 tisuća Roma. Dakle prema Žerjavici, broj stradalih Roma u Jasenovcu morao je biti manji od 10.000, a prema trenutačnom stanju u rubrici narodnost u mrežnom jasenovačkom popisu ima **16.171** Rom ne računajući one kod kojih se to navodi u napomenama. To znači da su autori jasenovačkoga popisa revidirali Žerjaviceve procjene glede romskih žrtava u ND Hrvatskoj za više od 60 posto. Žerjavić je često citiran od lijevih medija kao neporecivi autoritet. Čini se da je za te iste neporeciv samo do trenutka kad treba povećati broj žrtava. Kako je neznanstveno povećavan broj rom-

skih žrtava, može se vidjeti već iz sljedećih podataka. Kada ima samo nekoliko stotina Roma potencijalnih jasenovačkih žrtava, a zadani cilj je

Autori jasenovačkoga popisa žrtava imali su ozbiljnih problema s prostorno-vremenjskim kontinuumom. Naime, neke su žrtve stradale prije svoga rođenja, a neke se još nisu niti rodile. Nasuprot njima, druge su navodne žrtve stradale desetljećima prije Drugoga svjetskog rata. Neki su stradali desetcima, stotinama pa i tisućama kilometara daleko od Jasenovca. Neki nisu stradali, već su prema autorima popisa nestali. Dok su jedni navodno nestali, drugi su nastali i to u višestrukim izdanjima, ali svi su se našli na jasenovačkome popis

od 20.000 do 40.000 romskih žrtava, tada kreatori popisa moraju pokazati svoju domišljatost i kreativnost. Tako primjerice 2.485 romskih žrtva-

va nema navedeno ime ili prezime, 1.557 nema ni ime niti prezime, a njih čak 1.553 nema nikakvih podataka osim navodnoga mjesta rođenja. Kod 2.910 navodnih žrtava nije navedena godina rođenja, a kod još 2.048 navodnih žrtava autori popisa su godinu rođenja označili kao ne-pouzdani podatak. Kod skoro 5.000 slučajeva godine rođenja nema ili se radi o najobičnjem nagađanju ili možda izmišljanju. Kod 6.204 navodne žrtve nije navedeno ime oca. Kod 460 navodnih romskih žrtava godina smrti nije upisana ili se navodi da se radi o nepouzdanim podatku. Znači, radi se o pretpostavkama ili izmišljanju godina smrti. Sveukupno kod 8.449 romskih žrtava nepotpuni su identifikacijski podaci, a to znači da se preko polovice romskih žrtava temelji na pretpostavkama i željama, a ne na znanstveno prihvatljivim podatcima. Ustvari, upitno je koliko je stvarno Roma na popisu jer kod gotovo 10.000 (58 posto) navodnih Roma nacionalna pripadnost označena od autora popisa kao ne-pouzdani podatak. U napomenama se vidi da se uglavnom radi o „bivšim“ Hrvatima, Srbima i manjim dijelom Muslimanima. Primjerice, Z. Despot navodi da je, prema podatcima Komisije za skupljanje podataka o žrtvama NOR-a Republičkog odbora Subnora Hrvatske iz 1950. godine život izgubio 5.341 Rom. Možemo zamisliti kako su „subnoraši“ pendantno popisivali žrtve, ali čak i taki popisali su 2,6 puta manje romskih žrtava nego što trenutačno ima Roma iz Hrvatske u jasenovačkom popisu tj. kad se taj broj oduzme od trenutačno broja romskih žrtava iz jasenovačkog popisa dobije se 10.804, znači tek malo više od broja navodnih Roma nepouzdano utvrđene nacionalnosti.

Demografija protiv popisa

Demografski podaci također opovrgavaju jasenovački popis. Prema usporednim podatcima zadnjega prijeratnog i prvoga poslijeratnog popisa pokazano je da nije moguć broj romskih žrtava s jasenovačkog

popisa za sela Cubinec kod Križevaca, Pavličani kod Čazme, Babinac u općini Ivanska, Hudi Bitek kod Zagreba, Gradišće kod Generalskoga Stola, Novačka u općini Gola na mađarskoj granici i Novi Jankovci kod Vinkovaca. Obuhvaćena naselja geografski su raspoređena po cijeloj Hrvatskoj gdje je veća koncentracija romskih žrtava. Neka imena navodnih žrtava i njihovih roditelja kao primjerice Aseksandar, Balavica, Bandera, Gujo, Pisar, Prpoš, Ribica ili Šećerka ukazuju da je među tvorcima popisa žrtava vladalo veselo ozračje. Činjenica da su neke žrtve istih prezimena radi razlikovanja u napomenama jasenovačkoga popisa označene brojevima primjerice Stefan 1, Stefan 2 itd. može ukazivati da autori mogu na prste prebrojiti veliki dio žrtava i/ili da je u jednom trenutku ponestalo inspiracije. Zanimljiv je slučaj prije spomenute skupine od 69 Roma koji su upućeni u Jasenovac i to zato što se u popisu nalaze 922 ekvivalentna imena i prezimena. Kao da se netko koristio imenima s jednoga od svega nekoliko popisa Roma iz Jasenovca da bi kreirao preko 13 puta više lažnih jasenovačkih žrtava. Prema popisu iz 1948. godine bilo je 72.736 Roma u Jugoslaviji, znači oko 2.350 više nego prije rata. Treba napomenuti da je od naroda u tzv. Jugoslaviji jedino Hrvata bilo manje na prvome poslijeratnom popisu nego prije rata. Kad od očekivanoga oduzmem stvarno stanje iz 1948. godine, dobije se demografski gubitak Roma u cijeloj Jugoslaviji od oko 13.950, a to je za 2.221 manje nego što je navodno ubijeno Roma samo u Jasenovcu. Ako se, primjerice, uzme prirast od 14 posto u desetljeću, demografski gubitak Roma je oko 14.500, znači opet je znatno manji od navodnoga ukupnog broja romskih žrtava samo u Jasenovcu. Kad bismo primijenili omjer neposrednih ratnih žrtava i demografskih gubitaka koji se mogu dobiti iz Vogelnikovih podataka, proizlazi da je u cijeloj Jugoslaviji moglo stradati i umrijeti oko 9.000 Roma, a prema Lahu to bi ispalо znatno manje od 7.000. Da netko u obijesnoj šali zbroji te podatke, do-

U pravnoj državi, ministrica Nina Obuljen i ravnatelj JUSP Jasenovac bili bi ekspresno najureni sa svojih dužnosti zbog zaštite velikosrpskoga mīta!

P rošle godine uzalud smo pokušali dobiti odgovore na niz pitanja o očitim podvalama na popisu, prvo od ravnatelja JU SP Jasenovac, a zatim i od ministricе kulture Nine Obuljen koja je nadređena toj ustanovi. Na obje adrese naišli smo na zid šutnje. Niti žele komentirati uočene laži na popisu, niti ih žele ukloniti, pa su među žrtvama Jasenovca i one osobe za koje se i danas na youtubeu može naći njihova živca riječ iz 2012. godine. Jedini zaključak nakon takve opstrukcije jest da su ravnateljstvo Javne ustanove i ministrica Nina Obuljen u funkciji zaštite velikosrpske laži i mīta u Jasenovcu. U pravnoj državi bi istoga časa oboje bili najureni sa svojih dužnosti zbog zločinačke protunacionalne djelatnosti. (Ivana Marijačić)

bio bi manje od trenutačne brojke stradalih Roma prema jasenovačkom popisu.

Jasenovački „trogodišnjaci“

U izješću poslijeratne komunističke tzv. Zemaljske komisije za

utvrđivanje zločina između ostalog glede jasenovačkog logora navodi se da su ustaše ubijali sve "trogodišnjake", tj. zatočenike osuđene na trogodišnju kaznu. Za neke od tih zločina komunistički svjedoci optužuju jednu skupinu Roma. Međutim, iskazi tih svje-

doka vrlo su kontradiktorni. Primjerice, u nekim iskazima danima pred komunističkom komisijom za utvrđivanje zločina navodi se da su Romi masovno ubijani od proljeća do kolovoza 1942. godine, a to je u kontradikciji s navodima da je skupina Roma grobara ubijala druge logoraše od lipnja 1942. godine i to u vrijeme dok još uvijek egzistira druga skupina grobara predvođena Židovima. To bi značilo da su Romi istovremeno masovno ubijali i bili ubijani. Međutim, isto tako bi se na temelju izvješća tzv. Zemaljske komisije moglo zaključiti i da su Romi ubijali druge Rome. Isti princip bi se mogao primijeniti primjerice i na skupinu grobara Židova. Cijela ta priča zvuči nevjerojatno kao i sve komunističke bajke. Međutim, najzanimljivije u cijeloj ovoj priči je da su neki od najpoznatijih i najagilnijih jasenovačkih svjedoka i sami bili *trogodišnjaci* tj. boravili su tri ili više godina u logorima. Primjerice, **Egon Berger** autor knjige *44 mjeseca u Jasenovcu*, za boravku u logoru jedno vrijeme radio je kao grobar, a nakon rata bio je djelatnik komunističkog *propodjela*, zatim **Erwin Miller**, autor knjige *Izabran za umiranje*, koji je suprotno naslovu cijeli rat neizabran proveo u logoru, zatim **Dorđe Miliša**, autor prve publicirane knjige o Jasenovcu iz 1945. godine *U mučilištu-paklu Jasenovac*. Miliša je još dok se zvao Jure u logoru imao zaseban smještaj i radni prostor za pisanje svog romana *"Morlacco"*, a vrhunac paklenog ustaškog mučenja bio je kad mu je dodijeljen „**podvornik**“, tj. osobni sluga. Miliša u svojoj knjizi spominje **Dragana Rolleru**, jednoga od svjedoka na suđenju Dinku Šakiću, koji je bio točno tri godine u logorima od 1942. do veljače 1945. godine kad je poslan na rad u Njemačku. Još dva dugogodišnja bivša logoraša i kasnije česti svjedoci su **Josip Erlih i Jakob Danon**. Primjerice, Danon je svoj logorski staž počeo još u Gospicu, a nakon toga je cijelo vrijeme rata bio u Jasenovcu iz kojega je otisao s ustašama. Njegova karijera svjedoka o jasenovačkim strahotama

počinje onoga trena kad su partizani u Sloveniji zaustavili vlak kojim je putovao prema Austriji s hrvatskim civilima i vojnicima. Berger, Roller i Miliša bili su u logoru kao pouzdani tajne komunističke organizacije, dok kod Millera, Erliga i Danona nije jasno je li razlog internacije bio samo to što su Židovi. Neki od navedenih „trogodišnjaka“ su, prema komunističkim tumačenjima povijesti, morali biti ubijeni jer je to navodno bilo pravilo u logoru, a uz to neki i zato što su Židovi. Kao što se može vidjeti iz primjera, svi su preživjeli, neki vjerojatno i uz pomoć osobnih logorskih slugu. Komunističke i srpske bajke vrlo su plitke i lako ih je pregaziti. Primjerice, prema Miji Gecu, svjedoku sa suđenja Andriji Artukoviću, 1942. godine pozvani su svi Hrvati katoliči i muslimani osuđeni na tri godine da se jave za premještaj u „čvrste zatvore“ kao što su primjerice Stara Gradiška, Lepoglava, Zenica i Srijemska Mitrovica. Navodno se za odlazak iz Jasenovca javilo između 600 i 800 logoraša. Svjedok navodi da su u kuhinji dobili kruh, kobasicu i sljedovanje suhe hrane za tri dana puta. Prema (neo)komunističkoj povijesti u Jasenovcu je ubijeno prema najčešćim inaćicama između 80.000 i 700.000 ljudi, znači u projeku stotine na dan pa nije jasno zašto bi u takvom strašnom logoru smrti uopće bilo potrebno raditi nekaku predstavu s premještajem i obilnom hranom. Zna se što je logor smrtri. Ako ne, znate pitajte hrvatske logoraše koji su tijekom Domovinskog rata bili u srpskim logorima. Udeš kroz vrata, ako te ne ubiju već i prije toga, a uglavnom izadeš kroz dimnjak. U cijeloj priči nije jasno koji bi bio motiv da se ubijaju samo Hrvati „trogodišnjaci“, a ne i ostali? Prema tadašnjoj praksi, kako nas poučava komunistička historiografija, vjerojatnije je da bi u „vječnu prekomandu“ bili poslani primjerice srpski i židovski „trogodišnjaci“. Teško je povjerovati da ih se u logoru nije moglo naći s obzirom na navodno stalne transporte istih u logor. Prema međunarodnome povjerenstvu u to je doba u logoru bilo

oko 1000 ljudi. Od toga su otpriklje 75 posto bili Židovi, a ostatak su bili Romi, Srbi i komunisti. Znači, prema međunarodnome povjerenstvu, gotovo u istom trenutku kada će 600 do 800 Hrvata „trogodišnjaka“ biti ubijeno u logoru je od 1000 logoraša oko 750 Židova. Dakle prema podatcima međunarodnoga povjerenstva broj Hrvata nije niti teoretski mogao biti veći od dvjestotinjak, a vjerojatno je bio i mnogo manji. Kako je onda moglo biti poslano u smrt 600 do 800 Hrvata i to samo onih osuđenih na tri godine zatvora? U ovome slučaju izračun bi trebao biti jasan čak i antifa-trogoditima.

Nomen est omen

U nekoliko prethodnih članaka jasno je naglašavano kako su kod mnogih navodnih srpskih žrtava na jasenovačkome popisu navedena relativno kratka imena očeva za koja se ima razloga sumnjati da su možda izmišljena. Takva imena očeva u vokativu često imaju samo četiri slova pri čemu je zadnje slovo „o“, tzv. XXXO, primjerice Božo, Jovo, Lazo, Simo itd. Na temelju tih i drugih opažanja dobivenih analizom imena žrtava i njihovih očeva koja se javljaju u mrežnome jasenovačkom popisu može se pokazati postojanje mogućih nepravilnosti u imenima očeva. Naime, ako se za godine od 1880. do 1943. gleda prosječna duljina muških imena za navodne jasenovačke žrtve određenih nacionalnosti rođene te godine te ako se istodobno usporedi s prosječnom duljinom imena očeva mlađih žrtava radi dovođenja u srodnost i vremenski kontekst, kod Srba za više godina postoje statistički značajne razlike u imenima žrtava i imenima očeva žrtava u smislu da naizgled nisu iz iste populacije. Budući da to može značiti da su neka imena očeva izmišljana, u tom slučaju mnoge osobe s jasenovačkoga popisa nisu niti postojale pa se ne može izravno niti pokazati da su lažne jer ih se nema s kim usporediti. Ako se tome još pribroji i već otprije dokazana činjenica o

lažiranju godina rođenja mnogih žrtava, jasno je da kod primjene obiju vrsta lažiranja nastaju takve lažne žrtve kojima je vrlo teško ući u trag ako se ne olakšaju kriteriji pronalaška i usporedbe podataka.

Alternativna stvarnost

Prema podatcima iz mrežnoga jasenovačkog popisa, čini se da su autori imali ozbiljnih problema s prostorno-vremenskim kontinuumom. Prema navedenim podatcima, neke su žrtve stradale prije svoga rođenja, a neke se još nisu niti rodile. Nasuprot tome, druge navodne su žrtve stradale desetljjećima prije Drugoga svjetskog rata. Neki su stradali desetcima, stotinama pa i tisućama kilometara daleko od Jasenovca. Neki nisu stradali, već su prema autorima popisa nestali. Dok su jedni navodno nestali, drugi su nastali i to u višestrukim izdanjima, ali svi su se našli na jasenovačkome popisu. U trenutačnoj inaćici mrežnoga jasenovačkog popisa ima nešto malo manje od 3.000 navodnih žrtava kod kojih se navodi da su nestali. Znači da im je nepoznata ratna sudska. Nestati se može na razne načine pa bi se tako, primjerice, moglo raditi objeguncima iz logora, puštenima, ubijenima od četnika, partizana ili stradalima u partizanima ili četnicima. Naravno, upitno je jesu li neki od nestalih uopće i postojali. Nestali po definiciji znači da im se ne zna sudska pa tako ni eventualno mjesto, vrijeme i okolnosti stradanja. Međutim, stručnjaci iz JUSP Jasenovca mogu riješiti čak i takve enigme i u tome ih ne može omesti ni vrlo malen broj do sada nađenih zemnih ostataka koji je u potpunosti neskladu s 80.000 ili 700.000 navodnih žrtava. Kako je realnost u neskladu sa željama, tako se na popis moralno stavljati sve i svašta pa se tako na popisu nalaze i nestali tijekom žetve u Bosni, zatim navodno stradali na poljoprivrednom dobru u Feričancima gotovo 100 km zračne crte udaljenome od logora Jasenovac pa i stradali u još udaljenjem Auschwitzu.

United States Holocaust Memorial Museum

U srpnju 2017. godine United States Holocaust Memorial Muse-

Komunistički projekt Dotršćina

U sklopu ljetne ofenzive analiziran je veliki broj arhivskih dokumenata

Jasenovački mit past će uskoro, čak i prije nego što odluči politika!

Jos na početku ovih istraživanja jasenovačkoga popisa u drugoj polovici 2015. godine uprava JUSP Jasenovac bila je uklonila neke od objavljenih lažnih žrtava. Sveukupno - „čak“ troje! Prvo, dvojicu logoraša stradalih u Buchenwaldu koji su ipak bili navedeni kao i žrtve Jasenovca, a nakon toga se to dogodilo još samo jednom i to nakon višestrukih upozoravanja da i sam popis za jednu logorašicu navodi da je stradala u Đakovu. Međutim, dosad je za tisuće slučajeva pokazano da se ne bi smjeli nalaziti na jasenovačkome popisu jer su stradali drugdje, preživjeli rat, nisu uopće postojali, nepoznati su detalji o mjestu smrti i slično. Pri tome su korišteni javno dostupni podatci koji uključuju i mrežne stranice svjetski poznatih institucija kao što su Yad Vashem, enciklopedije, biografski leksikoni, popisi žrtava drugih logora, komunističke dokumente itd. Cijela masovna prevara ide tako daleko da je i trenutni predsjednik Vlade RH Andrej Plenković 2010. godine bio na pogrebu navodne dječje jasenovačke žrtve. Ipak, budući da je težina svih navedenih materijala već sama po sebi velika, da se slični materijali spremaju i dalje za nove objave te da već i drugi istraživači posjeduju brojne nove dokaze koji bi uskoro mogli biti objavljeni, može se očekivati da će jasenovački mit uskoro pasti, čak i prije nego što to odluči politika.

um (USHMM) slijepo je preuzeo podatke iz JUSP-a, a s njima i sve pogreške koje dolaze s tim podacima. Jedina iznimka su neke dulje napomene za nekoliko osoba koje nisu do kraja preuzete zbog tehničkih slabosti sustava za USHMM-ove mrežne stranice. Iako ovo naizgled može zvučati loše zbog jačanja širenja lažne propagande, dobra stvar je što se istodobno sa širenjem publike kojoj je popis dostupan, širi i publike kojoj se lakše može demonstrirati masovnost prijevara unutar podataka jasenovačkog popisa jer se sada nije koristi i mnogo poznatija ustanova. Budući da je mrežni jasenovački popis 4. siječnja 2018. godine opet mijenjan, sad se razlikuje i od svoje kopije u USHMM-u. O tim će se promjenama zbog njihove opširnosti pisati u sljedećem članku.

projekta „Dotršćina“ koji sadrže podatke o stradanju ljudi s područja Zagreba za vrijeme Drugoga svjetskog rata i koji je često navođen i od strane JUSP-a kao jedan od izvora podataka. Međutim, detaljnijom analizom ustanovljeno je da postoje i mnogi slučajevi gdje dokumenti projekta Dotršćina jasno pokazuju da je neka osoba koja se navodi na jasenovačkome popisu zapravo stradala negdje drugdje, odnosno da je lažna jasenovačka žrtva, a osim toga i u mnogim slučajevima kad se spominje Jasenovac, on se navodi samo kao jedna od opcija, odnosno nije sigurno je li netko ondje uopće stradao. U svakome slučaju, osim što je pronađen veći broj novih lažnih jasenovačkih žrtava, čime su dodatno pojačane prethodne tvrdnje o mašnovnosti jasenovačke prijevare, opet

je pokazano da se selektivno koriste podatci čak i iz komunističkih izvora kada nisu u skladu s tendencijom autora popisa.

Jasenovačke žrtve iz XXI. stoljeća

Prema analizi dostupnih podataka o godinama smrti, uglavnom u Hrvatskoj za pojedine osobe s jasenovačkoga popisa, jasno se pokazuje da su umrle nakon 1945. godine i da nisu mogle stradati u Jasenovcu. Tako se na jasenovačkome popisu mogu naći imena navodnih žrtava koje su prema imenima roditelja, godini i mjestu rođenja ekvivalentni ljudima umrlim godinama i desetljećima nakon Drugog svjetskog rata. Neki su čak umrli u 21. stoljeću i to daleko od Hrvatske. Primjerice, Mile Basara umro je 2009. godine u Stuttgartu u Njemačkoj, a Marko Gagić 2012. godine u Srbiji. Gagić je uz Mariju Hudurović, također preminulu 2012. Godine, i svojevrsni rekorder. To su jasenovačke žrtve umrle sedamdesetak godina nakon što su ubijene od ustaša u Jasenovcu.

Photoshop

Mrežni jasenovački popis neprešušni je izvor čuda. U tome je popisu oko 140 navodnih žrtava kod kojih se kao jedini izvor podataka navodi zbirka fotografija JUSP Jasenovac. Sveukupno kod više od 1.100 navodnih žrtava kao izvor ili jedan od izvora navodi se zbirka fotografija. Već je u nekoliko tekstova pisano o znanstvenoj utemeljenosti fotografije kao izvoru za jasenovački popis. Ukratko, fotografije snimljene prije Drugoga svjetskog rata ne mogu biti dokaz o stradanju i/ili o mjestu stradanja. Uz fotografije bi morali biti priloženi podaci o identitetu i o ratnoj sudbini s navedenim izvorom tih podataka. Bez takvih podataka fotografija ne može biti izvor za popis žrtava. U opširnijem tekstu na ovu temu bili su dani brojni primjeri koji pokazuju da se u ovome slučaju radilo po raznim principima, a najmanje po znanstvenima. Kod velike je većine kao izvor uz fotografiju naveden i Subnor – organizacija komu-

nističkih veterana iz Drugog svjetskog rata. Prema podatcima, čini se kao da su subnoraši određivali tko je stradao u Jasenovcu razgledavanjem fotoalbuma kao pravo oko sokolovo. Kod sveukupno 500 navodnih jasenovačkih žrtava, tj. kod gotovo polovice (45 posto) kojima su u potpunosti ili dijelom izvori fotografije, nema godine rođenja ili je ona nepouzdana. Kod 215 navodnih žrtava nije navedeno ime oca. Nedostatak ovih podataka onemoguće točnu identifikaciju i provjeru. To znači da su sve te navodne žrtve dvojbenе. Kod 285 navodnih žrtava, tj. 26

Samo loša politika može tolerirati ovaj sramotni cirkus s do-kazano lažnim jasenovačkim žrtvama

čak ni na subnoraše ako navode da je netko stradao u Norveškoj, a ne u Jasenovcu. Znači, radi se o identitetima bez pokrića.

Efemerni četnici

Vrijedi spomenuti Srpskinju Dragojlu Batoz (1924.*), Prijedor, Milan). Navodno je stradala 1944. godine u Staroj Gradiški i već je taj podatak dvojben s obzirom na ratnu povijest toga logora, ali u napomenama se navodi ime Dragoja, mjesto C. Dolina i alternativne godine rođenja 1928. i smrti 1942. Prijestupnoga dana 29. veljače 2016. godine na mrežnome jasenovačkom popisu pojavilo se na nekoliko sati pa zatim nestalo 719 novih imena jasenovačkih žrtava. Uz nekoliko poznatih četnika kao što su Pavle Đurišić, Zaharije Ostojić, Dragiša Vasić, Petar Baćović, Luka Baletić i Mirko Lalatović, na tome sramotnom popisu našlo se i ime Dragoja Batoza rođenog 1928. godine, Srbina iz Crne Doline kod Prijedora čiji se otac zove Milan, a stradao je u Staroj Gradiški 1942. godine. Usaporete ove podatke s gore navedenom Dragojlom Batoz i sve će vam biti jasno. To je prava slika jasenovačkog popisa.

Revizionizam iz Yad Vashema

U mrežnom je jasenovačkom popisu 2.816 židovskih žrtava iz logora Jasenovac (24 posto) kod kojih je godina rođenja od samih autora popisa označena kao nepouzdani podatak. Zanimljivo da se u samo 88 slučajeva kao izvor podataka navodi Yad Vashem odnosno, kako se to spominje na mrežnim stranicama Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac „imenik žrtava holokausta izrađen prema svjedočenjima datim Yad Vashemu“. Znači samo u 3 posto slučajeva kao izvor se koristi vjerojatno najopsežnija baza podataka o stradalim Židovima. Izgleda kao da autori popisa zaziru od Yad Vashema kao vrag od tamjana. Međutim, još je nevjerojatniji podatak da u čak 58 slučajeva (66 posto) citirani podaci iz Yad Vashema ne samo da ne po-

tvrđuju već u potpunosti opovrgavaju podatke iz mrežnoga jasenovačkog popisa. Tako se, primjerice, u napomenama jasenovačkoga popisa kod 12 navodnih žrtava navode podaci iz Yad Vashema prema kojima su stradali u njemačkim logorima, pretežno u Auschwitzu i Treblinki. U 4 slučaja žrtve su stradale u srpskim logorima smrti i to tri u Beogradu te jedan slučaj iz Niša. U 13 se slučajeva kao mjesto smrti navode neki drugi logori u ND Hrvatskoj kao primjerice Đakovo, Lepoglava, Pag i Gospic, a ne Jasenovac ili Stara Gradiška. U ostalih 29 slučajeva navodi se da je mjesto smrti nepoznato ili Jugoslavija tj. Jugoslavija. Kada bi se postotak nepodudarnih citiranja Yad Vashema u mrežnom jasenovačkom popisu prenio na broj židovskih žrtava samo iz logora Jasenovac, to bi značilo da je samo u

ovome slučaju dvojbeno još najmanje 1.859 imena s jasenovačkoga popisa (14 posto).

Ekstremne razlike

Kod 32 slučaja iz ove izdvojene skupine od 88 navodnih žrtava razlika u navedenoj godini smrti i alternativnoj godini iz napomena u jasenovačkome popisu je veća od 5. U digitalnom arhivu Yad Vashema ±5 godina je najveća moguća razlika koja se može izabrati u naprednoj tražilici. Jasno je i zašto. U jasenovačkome popisu ima preko 1.100 navodnih žrtava kod kojih je razlika u godini rođenja i alternativi iz napomena veća od 10 godina. U jasenovačkome su popisu ekstremne razlike u godinama rođenja tj. u vitalnim identifikacijskim podatcima, a u takvim slučajevima kad ista žrtva može istovremeno biti i dijete i sta-

rac nemoguća je jednoznačna identifikacija. Prema gore navedenim primjerima praktično svatko rođen na području Europe, i to ne samo oni rođeni prije 1945. godine, potencijalni je kandidat za jasenovačku žrtvu. Znači da identifikacijski podatci te vrijeme i mjesto smrti ne igraju nikavu ulogu pa ispada da je Jasenovac interface za sve zločine svijeta.

Iz svega je navedenoga razvidno kako je razdoblje obuhvaćeno ovim tekstom bilo bogato različitim pronalascima i analizama koji malo pomalo doprinose rušenju jasenovačkih prijevara. Budući da postoje još mnogo dodatnih materijala i podataka koji još nisu objavljeni, može se odmah reći da će i u sljedećem razdoblju biti novih pronalaska lažnih jasenovačkih žrtvi i opisivanja načina njihova lažiranja.

NOVE KNJIGE U PONUDI

Carmen

Verlichak Vrljičak

HRVATI U ARGENTINI

Ova knjiga je dirljiva povijest iseljeništva. Autorica opisuje koliko ih je bilo, kada su stigli, gdje su se smjestili, što su radili, koji su bili značajniji i oni koji su živjeli u tišini... koji su to Hrvati preživjeli Bleiburg, tko su bili oni koji su izbjegli u Campo Fermo (Italiji), u Austriju, i u Egitpat. Koliko Hrvata ima danas u Argentini, koja se prezimena najčešće pojavljuju u luci Buenos Airesu.... Ovo su samo neka od pitanja o kojima u knjizi piše Carmen Verlichak Vrljičak.

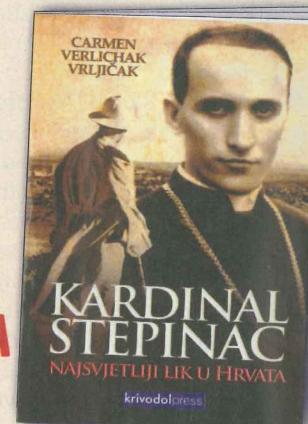
Cijena knjige iznosi **150 kn + poštarina**

Obje knjige mogu se naručiti putem *Hrvatskoga tjednika* na broj telefona **023/305-277**

Carmen
Verlichak Vrljičak

KARDINAL STEPINAC: NAJSVJETLIJI LIK U HRVATA

Knjiga Kardinal Stepinac: najsvjetlijii lik u Hrvatâ lijepo je napisan, iskreni i sadržajni kompendij o kardinalu Stepinu. Premda ima u knjizi biografskih elemenata; ona nema pretenziju biti sustavna biografija. Riječ je o emotivnome i skladno napisanome osobnom osvrtu jedne katoličke vjernice na časni život i svetačko djelo kardinala Stepinaca, uzora vjere i morala. Knjiga se preporučuje katoličkome, ali i drugome hrvatskom čitateljstvu.

Cijena knjige iznosi **85 kn + poštarina**